

Sömürü ve Zulüm Düzeninin Saldırılarına Karşı Halkın Haklı Kavgasını Yükseltme İradesini 1 Mayıs Alanlarına Taşyalım!

Geçmişten günümüze ağaların, tefecinin, tüccarın, kriz rantçılarının azgın sömürüsüne itilen köylülerimiz; bugün çay ve fındık üreticisi köylüler örneğinde yaşamakta olduğumuz üzere; devletin üreticilere para vermeyeceğini açıklamasıyla birlikte, bir kez daha tefeciye ve tüccara mahkûm ediliyor.

Üstelik devlet, köylüye olan eski borçlarını da ödemeyerek, köylülüğü tümüyle tefecilere ve tüccarlara daha bağımlı hale sürüklüyor ve üretici köylülüğün daha fazla yoksullaşmasına neden oluyor.

Tüm ülkede yapımı hızla devam eden Hidroelektrik Santralleri (HES), tarım arazilerini yok etmekle birlikte, doğal zenginliklerimizi de sular altında bırakarak yok etme tehdidini dünden daha fazla büyütüyorlar.

Yabancı büyük şirketler, tarım sektörüne her geçen gün daha fazla adım attıkça, TEKEL örneğinde yaşanmakta olduğu gibi, devlet eliyle hayata geçirilen özelleştirmelerle birlikte fabrikalarımız olduğu kadar, üretici köylülerimiz de üretimsizliğe sürükleniyor.

Tütün üreticisi köylülüğe indirilen bu ağır darbe şimdi şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle birlikte şeker pancarı üreticisi durumundaki on binlerce köylüye indirilmeye çalışılıyor.

Yıllardır tasfiye edilen tarımımız, bugün daha ciddi bir tehditle yüz yüze gelmiştir. Yoksul ve topraksız köylülüğümüz, işsizliğe, büyük şehirlere göçe ve sefaletle kitleler halinde sürüklenmektedir.

Öte yandan ülkemizde fabrikalar ve atölyeler kapanmaya devam ederken, işçi çıkartma uygulamaları ve "ücretsiz izin" adı altında işçi kıyımı da hız kaybetmeden devam etmektedir.

Taşeronlaşma hızla artarken, hiçbir güvencesi olmadan taşeron firmalarda geçimlerini sağlamaya çalışan emekçiler de işçi kıyımından en fazla mağdur olan kesimleri oluşturmaya devam ediyorlar.

Özelleştirmeler, son hız devam ederken, emeğimiz, kamusal birikimlerimiz emperyalistlere peşkeş çekilmeye devam ediliyor. Şüphesiz bu saldırının doğrudan muhatabı olan işçiler ve emekçiler, özelleştirme saldırılarıyla birlikte iş güvencesiz, sigortasız, düşük ücretlere mahkûm koşullarla yüz yüze gelmekte ve mevcut işsizlik oranı adeta bir silah olarak yine işçi ve emekçilere karşı kullanılmaktadır.

İşçilere, köylülere, emekçilere uzanan bu ekonomik saldırılarla birlikte ülkemiz ezilen ulus, milliyet ve inanç kesimlerine de bir başka saldırı dalgası dayatılıyor.

Kürt ulusunun uzun yıllardır büyük bedeller ve emekler üzerine ortaya koyduğu en tabi ulusal ve demokratik hak talepleri, "demokratikleşme" ve "çözüm" furusu içerisinde eritilmek, tasfiye edilmek ve emperyalizmin bölgesel planları içerisinde maniple edilmek isteniyor.

Öte yandan Kürt ulusunun meşru, demokratik iradesi yurt içinde ve hatta yurt dışında sürdürülen "açılım ve demokratikleşme operasyonları"yla, kitlesel tutuklama kampanyalarıyla birlikte sürdürülüyor.

Sokaklarda ve meydanlarda haklı, meşru taleplerini haykıran kitleler, zorbalıkla bastırılıyor. Çocuklarımız katlediliyor, hapishaneler dolmaya devam ediyor.

Kürtler gibi, ülkemiz Alevileri'nin de en tabi demokratik hak talepleri; başta Fettullah Gülenler olmak üzere emperyalizmin ve uşak sistemin kurumlarınca bertaraf edilmek isteniyor.

Alevilerin kendi demokratik kitle örgütleri yok sayılarak, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan, Abant Platformlarına ve Alevi Çalıştayları'na dek bir dizi saldırı mekanizması büyük bir planlama içerisinde hayata geçiriliyor.

Aleviler, bugün, dünden daha sinsi bir asimilasyon sürecine tabi tutuluyor.

Kürtler ve Aleviler dışındaki diğer azınlık milliyetler ve inanç grupları da benzer "liberal açılım" saldırganlığının bir parçası haline getirilirken; yine ülkemiz neo-liberal sol kalemler ve örgütlerince; işçilerin, köylülerin ve ezilen tüm diğer emekçi kesimlerin mücadeleleri ve ancak bu mücadele süreciyle anlam kazanan ve gerçek devrimci demokratik bir çözümün parçası olan bu sorunlar; "kimlik siyaseti"nin bir parçası haline getirilerek, işçilerimizin ve köylülerimizin devrimci mücadelesi ideolojik ve örgütsel olarak engellenmeye, bölünmeye çalışılıyor.

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilen ulus, milliyet ve inanç kesimlerinin yanı sıra, sömürü ve zorbalık düzeninin yıkımlara sürüklediği geniş toplumsal kesimlere bölülikle her geçen günde yeni insanlar ekleniyor.

Ülkemiz halk gençliği, ekonomik ve sosyal yıkımlardan en çok etkilenen toplumsal kesimlerden birisi olma özelliğini, gün geçtikçe daha da fazla artırıyor. En son yaşanan YÖK zamları süreci, eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin ne denli ciddi boyutlara ulaştığını açıkça gün yüzüne seriyor.

Paralı eğitim uygulamalarının eseri olan dersaneler, gençliğimizi intiharlara, ekonomik ve sosyal yıkımlara sürüklerken, devlet, dersaneleri özel okullar kapsamına almaya hazırlanıyor.

Öte yandan, başta emekçi kadınlar olmak üzere ülkemiz kadınları, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmek için tüm yıkıcılığıyla yüzleşirken; krizin ve yoksullaşmanın ekonomik

yükünü bugün, dünden daha fazla çekiyorlar. Mevcut kriz, kadınlara yönelik şiddeti de tetikliyor.

Toplum olarak, ekonomik, sosyal ve siyasal krizin içerisinde, ahlaki ve moral değerlerimizden uzaklaşmanın olumsuz sonuçlarıyla daha fazla yüzleşiyoruz. Saldırıları, cinnetler, tecavüzler, tacizler, katliamlar, alkol ve uyuşturucu tüketiminde yaşanan artış, yabancılaşma, her geçen gün toplumumuzu kemirmeye, yozlaştırmaya devam ediyor.

Emperyalizme peşkeş çekilen yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, zenginliklerimiz, doğal güzelliklerimiz; yaşadığımız ekonomik ve sosyal yıkımlara bir de üzerinde yaşadığımız toprağın yıkımını ekliyor. Gelecek kuşaklarımıza bırakacağımız sağlıklı ve doğal çevremiz her geçen gün barajlarla, santrallerle, çöplüklerle, düzensiz yapılaşmayla ve kirliliklerle hızla yok oluyor ve dengesizlikler üretiyor. Derelerimiz taşıyor, evlerimiz, mahallelerimiz sular altında kalıyor ve birikimlerimiz, bu azgın sömürünün, emperyalizm uşaklığının yarattığı doğal yıkımlarla da elimizden gidiyor.

İşte 2010 1 Mayıs'ını bu koşullar içerisinde karşılıyoruz.

Hakim sınıfların azgınlaşan saldırıları devrimci-demokratik güçlere daha büyük görevler yüklemektedir

Devrimci-demokratik güçler eksiklerini ve yetersizliklerini görüp bunların üstesinden gelecek bir hareket tarzını hakim kılamadığı için güçlü ve ortak bir mücadele platformu oluşturamamaktadırlar. Bundan kaynaklı çoğunlukla hatalar görülmemekte ve açığa çıkan "olumluluklar" gereğinden fazla abartılmaktadır.

Örneğin son 3 yıldır "Taksim 1 Mayıs tartışmaları" ekseninde ifade edilenlere baktığımızda bu durum kendisini açık bir şekilde göstermektedir. Devrimci-demokratik güçler genel olarak sendikal bürokrasiyi eleştirmekte fakat sendikal bürokrasiye karşı bizzat sendikalarda ortak ve etkili bir çalışma yürütme konusunda geri durmaktadırlar. Tutarlı ve devrimci bir çalışmayla sendikal bürokrasiye yönelmeyen devrimci güçlerin 1 Mayıs gibi gündemlerde ve Tekel gibi işçi direnişlerinde sadece söylem düzeyinde bir "karşı koyuş" ilan etmelerinin sendikal bürokrasiyi güçlendirdiği görülmektedir.

Benzer şekilde "Taksim alanı kazanıldı", "1 Mayıs ısrarlı mücadelemiz sonucunda tatil ilan edildi" türünden yaklaşımlarla da gerçeklik abartılmaya devam edilmektedir. Geride bıraktığımız 3 yılda "Taksim alanı için" verilen kararlı mücadele hakim sınıfların saldırılarına karşı devrimci iradeye işaret etmesi bakımından son derece değerlidir. Fakat bu değeri gereğinden fazla abartmak ve giderek kendi gerçekliğimizden uzaklaşmak halkımızın haklı davasından ve bu davanın nihai sonucu olan iktidar mücadelesinden uzaklaşmayı beraberinde getirmektedir.

Devrimci güçler eksiklerine müdahale ettiği oranda gelişecektir. Bu eksikleri devrimci saflarda azaltmanın ve giderek yok etmenin yegane koşulu hakim sınıfların ezilen milyonlara yönelen saldırılarını halkımızla birlikte karşılama pratiğini hayata geçirmektir. Ötesinde bir çözüm yoktur!

1 Mayıs'ta DHF'nin coşkulu ve disiplinli kortejlerinde yerimizi alalım

2010 1 Mayıs sürecinde de öne çıkan yine Taksim tartışmaları olmuştur. Taksim gerek devletin, gerek sendikaların, gerekse de devrimci güçlerin yaklaşımları ekseninde gündemin temel belirleyeni haline gelmiştir.

Hakim sınıflar ve sendika ağaları günlerdir "Taksim'e provokatörler gelmesin", "provokatörleri aranızda almayın", "2 Mayıs akşamı çatışma görüntüleri izlemek istemiyoruz" türünden açıklamalar yaparak devrimci güçleri hedef göstermektedirler.

İfade edilenler büyük bir yalan olmanın ötesinde halka düşman olan kesimlerin niyetlerini sergilemesi bakımından dikkate değerdir. Ezilen milyonlar tarlalarda, fabrikalarda, sokaklarda, okullarda... kısacası yaşamın her alanında karşılaştıkları baskı ve şiddetle "gerçek provokatörlerin" kimler olduğunu gayet iyi bilmektedirler.

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) olarak, bütün duyarlı kesimleri, hakim sınıfların ve sendikal bürokrasinin "provakasyonlarına" karşı şimdiden uyarıyoruz. Olası bir "provakasyonu" tetikleyecek kesimler bu kesimler olacaktır! Ezilenlerin, topraklarımızdaki yüzlerce yıllık mücadele tarihinde bu "provakatörler" tescillidir. Onları biliyor ve tanıyoruz...

DHF, Taksim alanında halkımızın haklı davasına karşı olan sorumluluğunu yerine getirme kaygısıyla hareket edecektir. Fakat alandaki emekçilere yönelecek bir şiddete karşı meşru-demokratik tavrını sergilemekten de geri durmayacaktır.

DHF sadece İstanbul'da değil örgütlü bulunduğu bütün alanlarda bu kavrayışla hareket edecektir.

Gerici kuşatmaları halkımızın yükselen mücadelesiyle kıracağımıza olan inancımızla, bütün ezilen kesimleri, DHF saflarında yer alarak 1 Mayıs alanlarını coşku ve kararlılıkla doldurmaya çağırıyoruz.

Demokratik Haklar Federasyonu

20 Nisan 2010

**DEMOKRATİK
HAKLAR
FEDERASYONU**

DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU

Şehit Muhtar Mahallesi Süslü Saksı Sokak No:11 Kat:4 Beyoğlu/İSTANBUL | www.demokratikhaklarfederasyonu.org